

POSUDEK BAKALÁŘSKÉ PRÁCE

Typ posudku: *vedoucí práce*

Autor práce: Adéla Odvářková

Název práce: Pečovatelé o opuštěná zvířata jako specifický typ dobrovolníků: Vliv vztahu se zvířaty na konstrukci identity

Vedoucí práce: Barbora Spalová, PhD.

Charakteristika práce

Práce Adély Odvářkové se zaměřuje na úzké, snad až příliš, téma vlivu vztahu se zvířaty na konstrukci identity u pečovatelů o opuštěná zvířata. Geneze tématu byla poměrně složitá a vyvíjela se od zájmu o postavení zvířat v české společnosti, o jejich různé statusy, přes zájem o dynamiku proměn statusů zvířat ve společnosti v historické perspektivě až k tomuto tématu. U pečovatelů o opuštěná zvířata jsme přitom předpokládaly, že právě v jejich konceptualizování se budou hranice mezi lidmi a zvířaty posouvat směrem k vnímání kontinua. Tento směr uvažování se ale v předkládané práci objevil jen v náznaku.

Práce prezentuje několik obecných teorií identity, především na základě sekundárního zpracování původních autorů. Dále se věnuje typologii dobrovolnictví v ČR. U obou těchto kapitol chybí jak autorské vymezení se vůči citovanému, tak jasnější propojení se studovaným tématem. Následuje kapitola o zvířatech ve společnosti, která nakusuje témata human – animal studies, opět ale chybí napojení na empirickou část. Jasnější vztah k empirii má kapitola zvíře v zákoně, i když ani s tou není dále v empirické části pracováno.

Metodologicky práce stojí pouze na rozhovorech s pečovateli, i když autorka píše, že je sama dobrovolnicí v útulku již půl roku, terénní poznámky si však nevedla. Coby analytický nástroj autorka použila otevřené kódování, nikde však neuvádí, jaké kódy našla.

Výsledky jsou tedy shrnutím témat, o kterých respondenti mluví (ovšem dle autorčiny struktury rozhovoru): paměť na zvířata v dětství, pro – zvířecí volba, závazky, náročnosti práce a jistá forma exkluze, které pečovatelé čelí a sami ji vytvářejí. Právě tento poslední postřeh zaznamenaný v kapitole Já a „ti špatní“ se mi zdá jako nejzajímavější. Ukazuje se že, praktikovaný soucit se zvířaty vede v naší společnosti spíše k nepochopení, vyloučení, zaujetí pozice „fanatika“ či „podivína“.

V závěru pak už autorce docházejí síly na komplexnější shrnutí, a tak se omezuje na drobnou polemiku s G. H. Meadem. Snad se tedy k silnějším závěrům autorka dostane při obhajobě.

V práci zůstalo celkem dost překlepů, jinak je ale z formálního hlediska v pořádku.

Hodnocení

Práci doporučuji k obhajobě a hodnotím ji jako dobrou.

V Krompachu 6. 6. 2016

Barbora Spalová